

PineBook

天才校医

18

โรงพยาบาลหมอ แห่งห้อง พลาสมา

召北 จ้าวเป่ย เซียน • Kon วาต

บทที่ 1044 คนประหลาด

“ฮ่า ๆ เจ้าพวกนั้น แต่ละคนราวกับเป็นคนบ้าเสียสติ ถึงได้กล้า มาว่าฉัน หึ ๆ ไม่ว่าจะยังไงพวกเขาก็คิดไม่ถึงแน่ ฉันถูกจับใส่กรงหมู ถ่วงน้ำแบบนี้ ถึงแม้ไม่อาจใช้พลังวิญญูณได้ แต่ฉันยังคงปลอดภัยดีโดยไม่เป็นอะไรเลย”

สิบกว่านาที่ต่อมา ฉันรู้สึกถึงความเร็วในการฟื้นฟู ไม่ไวมากนัก จึงหัวน้ไขใจ เขาหยิบไข่มุกวิเศษที่ได้จาก ตระกูลวีมาอมไว้ในปาก เมื่อเป็นเช่นนี้ ไข่มุกวิเศษทั้งสอง ทำงานพร้อมกัน ผลลัพธ์ที่ได้จึงยกระดับขึ้นอีกเล็กน้อย ถึงแม้ว่าเป็นเช่นนี้แล้ว แต่ก็ยังไม่อาจแน่ใจได้ว่าต้องใช้เวลานานแค่ไหนจึงจะได้รับการฟื้นฟูอย่างสมบูรณ์

“เฮ้อ แม้มีชีวิตอยู่รอดต่อในน้ำได้ แต่ในสถานการณ์ที่ยัง ไม่ฟื้นฟูพลังวิญญูณโดยสมบูรณ์แบบนี้ หากได้อยู่ในพื้นที่ปกติ ทั่วไปก็จะเหมาะแก่การฟื้นฟูมากกว่า” ฉันลุ่มพุดพลาทอดถอนใจ

เขาเข้าใจเป็นอย่างดี มีเพียงออกจากตรงนี้ไปในยาม
กลางคืนเท่านั้น ตนถึงมีโอกาสหนีได้สำเร็จ!

ผ่านไปอีกครั้งชั่วโม่ง จู่ๆ ฉินลู่ก็เห็นตากระตุก จึงมอง
ไปด้านหลังด้วยจิตได้สำนึก

นึกไม่ถึงว่ามีคนแหวกว่ายมาทางเขาแล้ว

“หรือแค่จับใส่กรงหมูถ่วงน้ำยังไม่พอ ลงมาตรวจสอบว่า
ฉินตายหรือยังนั่นเธอ” ฉินลู่สนใจยิ่งนัก

ผู้ชายคนนี้อยู่ในชุดสีแดง แถมยังขาดรุ่งริ่งเล็กน้อย
ถึงแม้ว่าอยู่ในน้ำ แต่กลับคล่องแคล่วทะมัดทะแมง และเหมือนว่า
ไม่ส่งผลกระทบต่ออาการหายใจของเขาด้วย ความจริงนี้ก็ใช้ว่า
จะแปลก ผู้ฝึกวิชาที่มีพลังมาถึงจุดหนึ่งแล้ว ก็สามารถหายใจ
ในน้ำได้นานกว่าคนธรรมดาทั่วไปมาก หากผ่านการฝึกฝน
โดยเฉพาะมาด้วยแล้วละก็ จะยิ่งเป็นจริงดังกล่าว

คนผู้นั้นโผล่เข้ามาทุกทีแล้ว ฉินลู่กลับถูกค้นพบ จึงหนี
สายตาลง เขามองแล้วรู้สึกคุ้นเคยนัก นี่มันผู้ชายคนที่แบกรงหมู
มิใช่หรือ

จับใส่กรงหมูแล้วเอามาถ่วงน้ำหนัก่อน จากนั้นก็ตามลงมา
ตรวจสอบอีกครั้ง เหตุใดคนที่นี้ถึงระแวงระวังกันขนาดนี้

ฉันลุ่มใจแล้ว คนที่นี้ต่างเบิกเนตรกันหมดแล้ว
หรืออย่างไร ระวังตัวเกินไปหรือเปล่า ก่อนหน้านี้ น่าจะนึกว่าเขา
เป็นคนธรรมดาดีนา มิเช่นนั้นคงทำร้ายเขาให้บาดเจ็บก่อนแล้วสิ
แต่ถึงกระนั้น ตอนนี้กลับยังตามลงมาดูอีก ยอมใจคนพวกนี้
เลยจริงๆ

“ถ้าค้นพบว่าฉันยังไม่ตาย เขาคงไม่ปล่อยฉันไว้นะ”
ฉันลุ่มใจกลับตาลปัตรตาย เรียกเก็บชั้นกำบังพลังวิญญาณ
ถ้าเขาต้องมาตายไปแบบนี้จริงๆ ก็ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

หากเป็นสถานการณ์ปกติ คนพวกนี้ไหนเลยจะตั้งรับ
แม้เพียงกระบวนท่าเดียวของเขาได้

ชายชุดแดงมาถึงด้านข้าง ก็ปลดปล่อยพลังวิญญาณ
ออกมา เพื่อดันน้ำบริเวณใกล้เคียงออกไปชั่วคราว จึงทำให้
ได้ยินเสียงพูดของเขา “ผู้หญิงคนนี้ น่าจะตายแล้วจริงๆ หึๆ
แต่ก็นับว่าไม่เลวเลย แค่ได้มองก็ห้วนไห้แล้ว ถึงคราวฉันจะได้
ดื่มตำแล้วละ งาม งามมากจริงๆ”

แม่งเอ๊ย! ฉันลู่เกือบร้องออกมาแล้ว

มองเขาเป็นหญิงสาวยังไม่ว่า นี่คิดว่าเขาตายแล้ว แต่ก็ยังมีความคิดจะทำมีดีมีร้ายเขาอีก หมอนี่โรคจิตถึงขั้นไหนแล้วเนี่ย

รอไปได้สักพัก แต่ก็ไม่เห็นว่ายายหนุ่มจะเข้ามาลงมือกลับเป็นการโจมตีกันระหว่างพลังวิญญาณแทน หมอนี่คิดเตรียมการบางอย่างก่อนที่จะลงมืออย่างนั้นหรือ

“หึๆ ผู้หญิงคนนี้เป็นของฉัน รสชาติเลิศล้ำ รสชาติเลิศล้ำยิ่งนัก!” ชายชุดแดงหัวเราะลั่น ฉันลู่ได้ยินเสียงดังกึกก้องจากปากของเขา นี่ไม่คล้ายว่าจะทำเรื่องมีดีมีร้าย แค่นี้เหมือนกำลังจะกินอาหารมากกว่า

คิดผิดไปหรือนี่

ฉันลู่พ่นลมอย่างโล่งอก แบบนี้น่าจะไม่โดนหยามเกียรติแล้ว

แต่เมื่อนึกดูอีกที เอ กำลังจะโดนกินแล้วนี่ แบบนี้ใช่เรื่องน่าตื๋อตรงไหนกัน

ฉินลู่กัณฑ์ ถ้าอีกฝ่ายทำแบบนี้จริง เขาคงต้องลองดูว่า การสู้รบตาจะมีประโยชน์หรือไม่

“ซางฮุย นายทำอะไรนะ เหอะๆ ใช้ได้นี่ นายนี้ใช้ได้สุดๆ ไปเลยนะ” ในเวลาที่มีอีกเสียงหนึ่งดังโกล้เข้ามาทุกที คนผู้นั้น มาถึงที่โกล้ๆ แล้วใช้วิธีเดียวกับชายชุดแดงในการพูดจา

“คุณชายจาง คุณก็มาแล้วหรือ ที่จริงเรื่องเล็กน้อยแบบนี้ คุณไม่ต้องจัดการด้วยตัวเองหรอก แค่มผมคนเดียวก็พอ คนผู้นี้จะได้ตายไปแล้วจริงๆ” เสียงของชายชุดแดงฟังดูกระอักกระอ่วน เล็กน้อย และปล่อยมือจากฉินลู่

“ซางฮุย นายมาเพื่อดูว่าเขาตายหรือยังแค่นั้นจริงหรือ ถ้างั้นทำไมถึงช่วยแกะเชือกให้และพาเขาออกมาจากกรงหมู ด้วยล่ะ” คุณชายจางพูดเสียงเย็น

“คุณชายจาง ช่วงนี้ผมรู้สึกคันปากยุบยิบ อยากกินของป่า สักหน่อยก็เท่านั้น คนผู้นี้มีกลิ่นอายแตกต่างกับเรา ไม่แน่ว่า อาจไม่ใช่มนุษย์!” ชายชุดแดงคล้ายว่าคร้ามเกรงต่อคุณชายจาง อย่างมาก และเกรงว่าอีกฝ่ายคงดูออกแล้ว จึงมิกล้าปิดบัง

“มีเรื่องดีแบบนี้ แล้วนายมาแอบตีमत่าคนเดียวได้ยังไง
ทำไม คนตัวโตออกจะปานนี้ นายจะกินคนเดียวหมดหรอ
นี่นายไม่ยอมรับลูกฟืออย่างฉันคนนี้แล้วหรือไง” คุณชายจาง
ส่งเสียงอี๊ดฮึดและพูด

“ครับ คุณชายจาง ผมยกให้คุณเป็นลูกฟือตลอดอยู่แล้ว
หลายปีมานี้ ไม่มีเรื่องใดที่คุณสั่งมาแล้วผมจัดการได้ไม่ดี
เลยนะครับ”

“ที่นายพูดมาก็ถูก” คุณชายจางพยักหน้า คล้ายว่าไม่โกรธ
ขนาดนั้นแล้ว!

ฉันล่อยากจริงให้แต่ไร้หน้าตา นี่ฉันไปสร้างเวรสร้างกรรม
กับผู้ใดไว้กันแน่ ฉันเป็นตัวเอกนะ บารมีของตัวเอกล่ะอยู่ที่ไหน

ถูกจับใส่กรงหมูมาถ่วงน้ำแล้วยังไม่พออีกหรือ คิดไม่ถึง
ว่าไม่ยอมปล่อยไปแม้ตายเป็นศพแล้วอย่างนี้ ยังตามมากินเขา
อีก

“ซางฮุย นายลองพูดมาซิว่าจะกินยังไง เริ่มกินจาก
ตรงไหนก่อนดี” คุณชายจางมองสำรวจอยู่ครู่หนึ่งแล้วเอ่ยถาม
คล้ายว่าเขาเองก็ไม่ค่อยมีประสบการณ์ด้านนี้เท่าไรนัก!

“คุณชายจาง แต่ผู้หญิงคนนี้ถูกทุกคนจับมาเองกับมือ นะครับ” ขางฮุยพูดจาอีกอีก

“แล้วยังไง” คุณชายจางขมวดคิ้วและพูด

“ผู้หญิงคนนี้ถูกแม่หมอเผ่าจัดการมาแล้ว ผมว่าเรา อย่าเพิ่งแตะต้องมันดีกว่านะครับ ความจริงผมก็แค่ลงมา ตรวจสอบดูเท่านั้น รอให้เรื่องซาลงแล้ว เราค่อยตัดสินใจกัน อีกทีดีกว่านะครับ” ขางฮุยพูดเตือนสติ

ฉินลูรู้สึกรำใจ หากคุณชายจางคนนี้ไม่มา เกรงว่า คนที่ชื่อขางฮุยคงเริ่มสวามิภักดิ์ไปแล้ว บั้นหน้าเสแสร้งเก่ง เหลือเกินพ่อคุณ

“นายเองก็ไม่ได้กลัวนี่ อีกอย่าง แค่กินเนื้อเท่านั้น ไม่มีอะไร สักหน่อย ต่อให้เรากินไปแล้ว แต่เธอจะดูออกเระอะ” คุณชายจาง หัวเราะลั่น “แม่หมอเผ่านี้น่าจะไม่เก่งกาจขนาดนั้นมั้ง”

ฉินลูเรียกสติดกลับมาได้แล้ว เสียงนี้ก็คือเสียงของชาย อีกคนที่แบกรงหมูก่อนหน้านั้นไม่ใช่หรือ

เดาว่าสองคนนี้คงเตรียมการทำบางอย่างไว้ล่วงหน้า
ก่อนที่จะโยนเขาลงน้ำเป็นแน่

“คุณชายจาง ผมเป็นแค่คนมีบทบาทไม่สำคัญเท่านั้น
ถึงขั้นที่อาจมีเพียงไม่กี่คนที่รู้จักผม ไม่มีใครสังเกตเห็นผม
สถานการณ์จึงแตกต่างกัน แต่ว่าคุณไม่เหมือนผม ถ้ามีใคร
รู้เรื่องนี้เข้า ยังไม่แน่ว่าอาจถูกลงทัณฑ์หรือไม่ แต่เกรงว่าคนอื่น
คงหัวเราะเยาะคุณไปตลอดแน่นอน” ขางฮุยคล้ายว่าทำใจยก
ฉินสู้ให้คุณชายจางไม่ได้

“นายไม่พูด ฉันไม่พูด แล้วใครจะไปรู้ได้ล่ะ” คุณชายจาง
เริ่มมีที่ทำหงุดหงิดไม่พอใจ

“ไม่ดีแล้ว คล้ายว่ามีคนอื่นกระโดดลงน้ำมาอีกแล้ว
ไปจากที่นี่ก่อนดีกว่า” ขางฮุยมองไปยังที่ไกลๆ และพูด

“แม่งเอ๊ย คงเป็นผู้หญิงคนนั้นแน่ จับตามองฉันตลอด
เรารีบไปกันเถอะ ฉันจะไปหลอกล่อเธอสักหน่อย” คุณชายจาง
แหวกว่ายไปยังทิศทางนั้น

ขางฮุยพนมมือใจ และว่ายน้ำตามไป ในเมื่อเรื่องนี้
ถูกจับได้แล้ว เขาจึงไม่อาจเก็บงำไว้เพียงลำพังได้อีกต่อไป

แต่อย่างไรคนที่ถูกจับใส่กรงหมูมาถ่วงน้ำหนักนี้ไปไหน
ไม่พ้นอยู่ดี

เขาเองจึงไปจากที่ตรงนี้แล้วเช่นกัน

ฉันลู่คิดในใจ สองคนนี้คิดทำเรื่องชั่ว หากตนยังรั้งอยู่ต่อ
ก็คงจะมีแต่ความอันตราย การสร้างเป็นศพนั้นไม่มีความหมาย
อันใดเลย ไม่สู้รีบแผ่นหนิไปยังดีเสียกว่า

บทที่ 1045 ไล่ตาม

“ฉันขึ้นไปถึงริมฝั่งตรงข้าม ไม่แน่ว่าจะยังมีคนรู้จักฉันหรือไม่ หลังจากฉันขึ้นฝั่งไปแล้วก็เปลี่ยนเสื้อผ้าและแปลงโฉมใหม่เสีย พวกเขาก็น่าจะจำฉันไม่ได้แล้ว”

ฉันลู่ตั้งใจมั่น แล้วเริ่มแหวกว่ายไปยังอีกทิศทางหนึ่ง ครึ่งชั่วโมงต่อมา ฉันลู่ขึ้นมาบนฝั่งแล้ว

“นางคนชั่ว หยุตเตียวนี่นะ ฉันไม่ปล่อยเธอไปหรอก เธอหนีไม่พ้นหรอกนะ” ขางฮุยพูดพร้อมกับหายใจกระหืดกระหอบที่แท้ต่อมาเขาได้ย้อนกลับมาแล้วพบว่าฉันลู่หายไป จึงเร่งออกตามหา ตอนนี้เขาสามารถใช้พลังวิญญาณได้แล้ว แต่กลับไม่อาจหายใจใต้น้ำได้เหมือนกับฉันลู่ กลั้นหายใจไม่ได้นานขนาดนั้น และรู้สึกว่ฉันลู่วิ่งเก่งมาก น่าจะไม่ซ่อนตัวอยู่แต่ในน้ำแน่นอน ดังนั้นเขาจึงขึ้นฝั่งและเรียกใช้พลังวิญญาณเหินไปมาเพื่อตามหาฉันลู่ แต่หาเท่าไรก็หาไม่เจอ จึงยังรู้สึกแปลกใจเข้าไปใหญ่

เขาคิดว่าฉินลู่คงเป็นสัตว์วิเศษที่แปลงกายเป็นมนุษย์ได้
เมื่อได้กินของแบบนี้เข้าไป ก็มีส่วนช่วยเสริมการฝึกบำเพ็ญวิชา
อย่างมาก

“ไ้อ้บ้า อย่าเพิ่งได้ใจไป นายตามฉันไม่ทันหรอก” ฉินลู่
เตาสาเหตุได้แล้ว ฉินลู่เอาแต่ตั้งหน้าวิ่งไปข้างหน้า จนแทบ
ไม่ได้ดูเลยว่าตนวิ่งมายังสถานที่ใดแล้ว รอเขาเรียกสติกลับมา
ได้อีกครั้ง กลับพบว่าที่นี้ก็มีผู้คนไม่น้อยเช่นกัน รูปแบบการ
แต่งตัวของคนพวกนี้คล้ายคลึงกับคนพวกนั้นอย่างมาก แต่กลับ
ไม่มีใครทำท่าจะขวางทางฉินลู่เลย! ดูท่าว่าคนในพื้นที่ระหว่าง
สองฝั่งของแม่น้ำสายนี้คงมีประเพณีและค่านิยมที่แตกต่างกัน
คนพวกนี้ก็น่าจะ 모르จักกัน เมื่อนึกได้ดังนี้ ฉินลู่เองตกตะลึง
อย่างมาก แต่ก็ไม่กลัวเท่าไรแล้ว!

“ยัยเด็กคนนี้ หยุตเลยนะ...” ขางฮุยแทบวิ่งต่อไม่ไหวแล้ว
เขาเสียดายมาก และคิดในใจว่าอยู่ในน้ำตั้งนานแต่กลับไม่เป็น
อะไรเลย เตว่าเขาเจ้าหนูนี้คงเป็นปลาวิเศษประเภทหนึ่งแน่นอน

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ฉินลู่ไม่ได้ยินเสียงของขางฮุยแล้ว
เมื่อหยุดวิ่งและคลายความระแวงระวังลง ถึงค่อยค้นพบว่า
ตนเหนื่อยมากเพียงใด

ฉินลู่เองก็หมดเรี่ยวแรงเกินกว่าจะเดินต่อแล้ว จึงได้แต่หยุดลง และภาวนาในใจว่าตนจะสลัดขางฮุ่ยให้หลุดจากการไล่ตามตัวเองได้แล้ว

ที่นี้เป็นลานกว้างขนาดใหญ่ มีผู้คนมากมาย แต่จะว่าไปก็แปลก พวกคนที่อยู่รอบข้างฉินลู่ เมื่อเห็นฉินลู่แล้ว ก็ไม่ได้พูดอะไรมาก เขาวิ่งหน้าตื่นอยู่อย่างนี้ แต่คล้ายว่าไม่มีใครรู้สึกว่ามันแปลกเลย!

“แม่นาง เธอจะลงทะเลเบียนไซ้ไหม เธอไม่เห็นจำเป็นต้องทำขนาดนี้เลยนี่ จะตื่นเต้นปานนั้นไปเพื่ออะไรกัน” จู่ๆ ด้านหน้าของฉินลู่ก็มีเสียงอันไพเราะเสนาะหูดังขึ้น

“เธอคือ?” ฉินลู่เพิ่งสังเกตเห็นว่าตัวเองได้วิ่งมาอยู่เบื้องหน้าของหญิงสาวที่ดูเรียบร้อยและมีการศึกษาคนหนึ่ง ตามการคาดเดาของเขา ผู้หญิงคนนี้น่าจะยังอายุน้อย แต่คงออกมาทำงานไวกว่าคนรุ่นเดียวกัน ถึงได้ให้ความรู้สึกภูมิฐานขนาดนี้

ฉินลู่งงวย “ลงทะเลเบียน ลงทะเลเบียนอะไรเธอ”

“เธอยังมีอะไรที่ต้องคำนึงอีกเธอ” ผู้หญิงคนนั้นพูดอย่างแปลกใจ “หากเลยผ่านเวลานี้ไป เธออยากลงทะเลเป็นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายขนาดนั้นแล้วนะ”

“เธอลองมองฉันให้ดีสิ ว่าฉันลงทะเลเป็นได้จริงไหม” ฉินลู่กะพริบตาปริบๆ เขาประหลาดใจต่อสถานการณ์ตอนนี้ของตนเองเป็นอย่างมาก “ไม่รู้เลยว่าคนพวกนี้จะคิดอย่างไร

“ขอแค่อยาก แค่นั้นก็พอแล้ว การลงทะเลเป็นนั้นไม่ยาก ส่วนเรื่องค่าลงทะเลเป็น ค่อยจ่ายหลังจากภารกิจเสร็จสิ้นก็ได้!” หญิงสาวพูดด้วยความกระตือรือร้น “หรือแม้กระทั่ง ฉันให้เธอยืมก็ยังได้!”

เธอไม่รู้จักฉินลู่ และไม่รู้สีกพิเศษอันใดต่อฉินลู่ด้วย เพียงแต่วันนี้ยังไม่มีใครมาลงทะเลเป็นกับเธอเลยสักคน จึงแตกต่างจากคนอื่นๆ อยู่บ้าง และเป็นโอกาสหายากที่ได้เห็นฉินลู่มาตรงนี้ จึงไม่สนแล้วว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่เก่งมีพรสวรรค์หรือไม่ เธอไม่ยอมปล่อยโอกาสหลุดมือไป อีกอย่าง ค่าลงทะเลเป็นก็ไม่ได้ถือว่าแพงเท่าไรนักเลย

ฉินลุ่พยักหน้า และพูด “ขอเวลาคิดสักครู่!” ตอนนี้เขาถูกคนไล่ตามอยู่ จำเป็นต้องหาใครสักคนมาปกป้องตน หากลงทะเลเบียดแล้ว หญิงสาวคนนี้ก็อาจจะปกป้องคุ้มครองเขาเป็นแน่!

หญิงสาวผู้นี้อยู่ในชั้นพลั้งจินตนาในระดับต้น เก่งกาจยิ่งกว่าชาวฮุยคนนั้น เพราะชาวฮุยเพียงแค่อู่ในชั้นสร้างฐานรากระดับสมบูรณ์เท่านั้น

“ได้ ฉันว่าเธอคงยินดีจะลงทะเลเบียดแล้วละ ถ้าเธอเขียนหนังสือไม่เป็น ใช้วิธีพูดเอาก็ได้ ฉันจะช่วยเขียนให้เอง” หญิงสาวพูดอย่างมีน้ำจิตน้ำใจ

ในที่ที่ไม่ไกลนัก พวกคนที่กำลังหาคนมาลงทะเลเบียดเหมือนกัน พวกมันสบตาไปมา คล้ายว่ากำลังถกเถียงบางเรื่องอยู่!

“อ้อๆ ในที่สุดเธอก็วิ่งไม่ไหวแล้วสินะ วิ่งเซ่ วิ่งต่อไปอีกเซ่ ฉันจะคอยดูว่าเธอจะวิ่งไปได้ถึงไหน ต่อให้เทพเขียนมาเองก็ช่วยเธอไม่ได้แล้วละ” ไม่คาดคิดว่าจะมีมือหนึ่งวางพาดที่ไหล่ของฉินลุ่ แถมยังมีการใช้พลังวิญญาณเสียด้วย ถ้าฉินลุ่มีท่าที่คิดจะหนี เกรงว่าอีกฝ่ายคงไม่เกรงใจแล้วแน่

“นายผู้นี้เอาแต่ตามฉันเป็นเงาไม่เลิก แต่นายไม่สังเกต ดูหน่อยสิหรือว่านี่เป็นสถานที่ยังงี้” ต่อให้ฉันลื้มไม่หันไป เขาก็รู้ได้ว่านั่นเป็นเสียงของซางฮุย! ตอนนี้เขาทำได้เพียงฝากความหวังไว้ที่ผู้หญิงตรงหน้าคนนี่

“อาจารย์สวี เป็นคุณไฉ่ยังงี้ คุณมาอยู่ที่นี่ไฉ่ยังงี้” ซางฮุยพูดด้วยท่าทางตกตะลึง เขาคล้ายว่าหวาดกลัวอาจารย์คนนี้อยู่บ้าง เขาวิ่งไล่ฉันลื้มมาตลอดทาง แต่กลับไม่สังเกตโดยรอบเลย

“ซางฮุย นายเคยลงทะเลเปียนแล้ว ยังจะมาทำอะไรที่นี่อีกทำไม ก่อนหน้านั้นฉันถามนายว่าจะลงทะเลเปียนตรงไหนไหม แต่นายไม่ตกลง ตอนนี้เห็นว่าฉันหาคนได้แล้ว แต่ก็ยังกล้ามาก่อเรื่องอีกงั้นหรือ” อาจารย์สวีขมวดคิ้วและพูด เธอมองซางฮุยแล้วรู้สึกไม่เจริญตา เพียงแต่เธอเป็นอาจารย์ จึงไม่อย่ากรังแก่นักเรียน

และซางฮุยก็มีความเกี่ยวข้องกับคนผู้นั้น เธอจึงยอมไว้หน้าอีกฝ่าย!

“ผมไล่ตามผู้หญิงคนนั้นมากี่เท่า่นั้น ไม่ได้ตั้งใจสร้างความวุ่นวายเลย!” ซางฮุยพูดอย่างกระอักกระอ่วน เขาไช่วัยอมไว้หน้าอาจารย์ทุกคนในโรงเรียนแห่งนี้เสียเมื่อไร เพียงแต่ผู้หญิงตรงหน้าคนนี้ เขากลับไม่อาจล่วงเกินได้เลย!

“ทำไม นายเห็นว่าฉันยังอายุน้อย เลยไม่เห็นหัวฉันนั่นสิ” อาจารย์สวีตบโตะอย่างแรง “หมายความว่ายังไงกันแน่ พูดมาให้ชัดเจนเลยนะ”

“เปล่า ผมไม่ได้มีเจตนาแบบนั้นหรอก คุณเป็นตังนายท่านคนหนึ่งสำหรับผมเลยนะครับ!” ซางฮุยดึงเก็บมือกลับไปพร้อมกับพูดอย่างกระอักกระอ่วนเล็กน้อย

“หยุดเลย นายไม่ต้องยกให้ฉันเป็นนายท่านหรอก ฉันคู่ควรซะที่ไหน” อาจารย์สวีโบกมืออย่างไม่พอใจลงพูด “แล้วทำไมยังไม่รีบไล่หัวไปอีก คิดจะก่อเรื่องอีกหรือไง”

“อาจารย์ ผู้หญิงคนนี้ถูกลงทัณฑ์ด้วยการจับใส่กรงหมุและไปถ่วงน้ำมาแล้ว ไม่ใช่คนดีอะไรหรอก ผมเห็นเธอวิ่งหนีจึงไล่ตามมาเท่านั้นเอง” ซางฮุยสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดและกัดฟันโพล่งออกมา “และคุณชายที่กำลังตามหาเธอคนนี้อยู่

เธอมีจุดประสงค์แน่นอน คุณอย่าคิดว่าเธอจะมาลงทะเลเบียนนะครับ
เธอก็แค่หลอกใช้คุณอยู่เท่านั้น! คุณลองคิดดูให้ดีเถอะ เพราะ
เกรงว่าแบบนี้อาจทำให้คุณเสื่อมเสียชื่อเสียงได้นะครับ”

“อาจารย์ ฉันเห็นชาวฮุยคนนี้กินเนื้อมนุษย์ เขาต่างหาก
ที่ไม่ใช่คนดี อีกอย่างฉันโดนพวกเขาวางแผนทำร้าย ฉันไม่ใช่
ผู้หญิงหรอกนะ!” ฉันลุ่มหลงออกว่าอาจารย์สวีไม่มีความรู้สึก
เชิงบวกต่อชาวฮุย จึงเอาความหวังฝักฝักไว้กับอาจารย์สวี

“เธอไม่ใช่ผู้หญิงนั่นเธอ คงอยากพูดว่าตัวเองยังเป็น
หญิงสาวที่บริสุทธิ์อยู่นั่นสินะ แต่เธอเป็นผู้หญิงที่คบชู้ จะยังถือ
พรหมจรรย์ได้ยังไง” ชาวฮุยเข้าใจความหมายของฉันลุ่มหลงไป
จึงโต้แย้งในทันทีทันควัน

ฉันลุ่มหลงโหมจนแทบอกแตกตาย เหตุใดคนที่นี่จึงไม่มี
เหตุผลเอาเสียเลย นี่มันเป็นเรื่องที่แสนจะง่ายแสนง่าย แต่ก็ไม่รู้
ว่าคนผู้นี้จะตื้อตึงเพื่อสิ่งใดกันแน่

ในช่วงขณะหนึ่ง ฉันลุ่มหลงรู้สึกว่าตัวเองคงพลาดมาตกเป็นเหยื่อ
ของแผนการชั่วบางอย่างเข้าแล้ว

บทที่ 1046 ช่วย

“นายบอกว่า เธอถูกจับใส่กรงหมูแล้วเอาไปถ่วงน้ำนั่นหรอ
ฉันเห็นว่ากลืนอายหลังจากตัวเธอก็ดูสงบนิ่งดี ไม่คล้ายเป็น
ผู้ฝึกวิชา” อาจารย์สวียิ้มเยาะพลาญพูด “ถ้าโดนจับใส่กรงหมู
แล้วเอาไปถ่วงน้ำจริง แล้วจะหนีออกมาได้อย่างไร การลงทัณฑ์
ด้วยวิธีจับใส่กรงหมูแล้วเอาไปถ่วงน้ำนะ มีคนตั้งมากมาย
คอยอยู่ดูเป็นพยานด้วย ถ้าสามารถหนีออกมาได้ในสถานการณ์
แบบนี้ งั้นนายก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขาหรอก และป่านนี้นายคงตาย
ไปแล้วละ”

“ฉันถูกจับใส่กรงหมูแล้วเอาไปถ่วงน้ำจริง ๆ ต่อมาชาว
ฮุยแอบลงมาในน้ำ และยังมีคนอื่นอีกหนึ่งด้วยที่อยากจะกินเนื้อของ
ฉัน พวกเขาไม่ใช่มนุษย์” ฉันลู่ไม่รู้จักผู้หญิงคนนี้ จึงไม่คาดหวัง
ให้อาจารย์คนนี้เข้าข้างและเห็นใจตน เขาตัดสินใจพูดไปตาม
ความเป็นจริง ต่อให้ตนต้องเป็นอะไรไป ก็ไม่อาจยอมให้คนผู้นี้
ได้เปรียบเด็ดขาด

“เธอเหลวไหล” ขางฮุยหวาดหัวนพรั่นพริ้ง ความลับนี้
จะให้ใครรู้ไม่ได้ เขาตั้งท่าจะลงมือหนักต่อฉินลู่

“ฉินขอคุณน้อย” จู่ๆ อาจารย์สวีก็จับมือของฉินลู่

“อาจารย์สวี คุณทำแบบนี้ก็ดีแล้ว คุณเองก็เริ่มสงสัย
ต่อเธอแล้วสินะ งั้นยกให้เป็นหน้าที่ของผมเถอะ เรื่องนี้ผม
จัดการเอง!” ขางฮุยถามด้วยเสียงแผ่วเบา

ฉินลู่เห็นว่าเธอจะลงโทษตน พลั้งของผู้หญิงคนนี้
ไม่เหมือนกับขางฮุยที่ได้รับผลกระทบมา หากคิดจะลงมือขึ้นมา
ละก็ เขาก็ไร้ซึ่งหนทางแล้วจริงๆ

“ไม่ถูกสิ ไม่ถูก ชิพจรของเธอ ไม่เหมือน ไม่เหมือนเป็น...”
ทว่าเธอกลับตรวจสอบให้ฉินลู่ราวกับเป็นคุณหมอต่านหนึ่ง
และคล้ายว่าเธอได้มองบางอย่างออกแล้ว!

ฉินลู่กลับประหลาดใจยิ่งนัก ในฐานะยอดฝีมือด้านการ
รักษา เขารู้ดีที่สุดว่าต้องจับชิพจรอย่างไร แม้ว่าวิธีอาจมี
หลากหลายแตกต่างกันไป แต่พื้นฐานล้วนเหมือนกัน อาจารย์สวี
คนนี้ได้จับชิพจรอยู่แต่อย่างใด เพียงแค่จับมือเขาอยู่ก็เท่านั้น

“อาจารย์สวี่ คุณอย่าได้เชื่อผู้หญิงคนนี้ เธอถูกคนกลุ่มใหญ่ มองเห็นมาแล้วว่าเป็นผู้หญิงสำส่อน” ขางฮุยเน้นย้ำอีกครั้ง “มีคนมากมายที่รู้เรื่องของเธอ แม้แต่ท่านแม่หมอกก็ยังไม่นิยดี ปล่อยเธอไว้ คุณคงไม่ได้ไม่เชื่อในตัวท่านแม่หมอใช่ไหม”

ฉินลู่กลอกตามองฟ้า “หากมีคนจงใจวางแผนไว้ งั้นก็ เชื่อใครไม่ได้ทั้งนั้นนั่นแหละ!”

อาจารย์สวี่ปล่อยมือของฉินลู่ แล้วมองขางฮุย ก่อนจะพูด เสียงเย็น “นายนี้ช่างน่าสนใจจริง ๆ หากเป็นตามที่เธอพูดมา เธอยังคงเป็นแค่หญิงสาวคนหนึ่ง และเป็นหญิงพรหมจรรย์ เสียด้วย ถ้าไม่ใช่เพราะมีคนตรวจสอบผิดพลาด งั้นก็คงเป็นนาย ที่ไล่ตามผิดคน คนที่โดนจับใส่กรงหมูแล้วเอาไปถ่วงน้ำนะ ปานนี้คงตายไปนานแล้ว คนตรงหน้านายตอนนี้ ไม่มีทาง เกี่ยวข้องอะไรกับคนที่นี้หรอก นึกไม่ถึงว่านายจะหาว่าเธอเป็น ผู้หญิงสำส่อน หากอธิบายมาให้ฉันสักหน่อยไหม”

ฉินลู่สีหน้าหม่นหมอง คนที่นี้เอาแต่พูดว่าเขาเป็นผู้หญิง อยู่ได้ ถ้าเขาทำธุรกิจขายยารักษาดวงตาที่นี้ ก็ไม่รู้อะไรจะขายดิบ-ขายดีหรือไม่

“อาจารย์สวี ในเมื่อคุณพูดแบบนี้ ก็พิสูจน์ได้ว่า เธอไม่ได้ถูกจับใส่กรงหมุแล้วเอาไปถ่วงน้ำ นั่นที่เธอบอกว่าผมจะกินเธอตอนอยู่ในน้ำละ มันก็เท่ากับเป็นการใส่ร้ายกันลอยๆ นะสิ อันที่จริงผมคิดว่าสมองของเธอคงมีปัญหา ผมจะพาเธอกลับไปกินยา ไม่อยู่รบกวนคุณแล้ว” ชางฮุยมองจ้องฉันด้วยสายตาเหยียดเหยียด แหวดตาแฉ่งนัยข่มขู่ หากเป็นหญิงสาวผู้อื่น เมื่อได้เห็นแวดตาเช่นนี้ ล้วนต้องหวาดกลัวแน่นอน

“ฉันไม่ไปกับนาย นายเป็นคนชั่ว นายมันก็เก่งแต่เรื่องหลอกลวงคนอื่น ฉันเชื่อใจอาจารย์สวี” ตอนนั้นฉันรู้สึกท้อว่าอาจารย์สวีคนนี้ไม่เลวเลย แม้ว่าต้องมีอันตราย เขาก็อยากติดตามอาจารย์สวีมากกว่า!

“ใกล้เวลาเข้าเรียนแล้ว นายจะพาเธอไปไหน ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกัน ให้ฉันจัดการน่าจะเหมาะกว่า และเมื่อครูทั้งที่นายพูดกับเธอแบบนั้นแล้ว ก็เท่ากับพูดว่านายไม่รู้จักเธอและไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเธอ เธอไม่ใช่ญาตินาย นายก็ยังไม่สิทธิ์พาเธอไป อีกร้อยเธอเป็นนักเรียนของฉันแล้ว นายก็สมควรใส่หัวไปซะ ถ้ายังไม่ไปอีก ฉันจะแสดงความเก่งกาจของดาวตกหกเหินให้ให้นายดู!” อาจารย์สวียกมือกอดอก หากเป็นคนอื่นที่เอามือกอดอกก็คงเป็นเพราะรอดูเรื่องสนุก แต่การเอามือขึ้นกอดอก

ของอาจารย์สวีกลับเป็นการเตรียมใจทำไม้ตาย ยังไม่ต้องพูดถึงความเก่งกาจของเคล็ดวิชาดาวตกหกเหิน มันสามารถทิ้งรอยแผลลึกไว้บนใบหน้าได้หลังจากโดนโจมตีเข้าไป และเกรงว่าชีวิตนี้ก็คงรักษาไม่หาย

“ใช่ จะถึงเวลาเข้าเรียนแล้ว” ขางฮุยสะดุ้งตกใจจนต้องร่นถอยหลังไปหลายก้าว เขารู้ว่าเคล็ดวิชาดาวตกหกเหินนี้เป็นเช่นไร และถ้าเขายั่วโมโหอาจารย์สวี่เข้าละก็ ต้องโดนซ้อมฟรีแหวง

“นายยังรั้งอยู่ที่นี่ต่อทำไมอีก ไม่กลัวอาจารย์แล้วหรือไง อีตาคนนี่ ช่างจอมปลอมเสียจริง ผิดเบินดูเชื่อฟัง แต่ก็ยังอยู่ไกลๆ ไม่ไปไหน” ฉินลู่จ๋องเขม็งไปที่ขางฮุย ไม่อยากเห็นหน้าเขาแม้เพียงอีกเสี้ยววินาที รอฉินฟีนฟูพลั่งเมื่อใด ฉินไม่มีทางปล่อยนายไว้แน่!

“ผมรั้งอยู่ต่อ ก็เพราะจะช่วยอาจารย์ยังงี้ละ ผมเป็นลูกน้องของคุณ ไม่แน่ว่าประเดี๋ยวอาจช่วยยกย้ายพวกโตะเก้าอี้ได้บ้าง อาจารย์ ผมขอโทษกับเรื่องก่อนหน้านี้ด้วยนะครับ” ขางฮุยมองฉินลู่ด้วยสีหน้าคล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่เชิง เขาไม่ยอมกลับไปง่ายๆ แบบนี้หรอก เขาไม่กล้าต่อปากต่อคำกับอาจารย์สวี่

แต่กลับจับตามองฉันลู่ ขอเพียงคุณชายจางมาถึงแล้ว อาจารย์สวี ก็คุ้มครองอีกฝ่ายไม่ได้แน่ คนผู้นี้รู้ความลับของพวกเขา ต่อให้ตอนนี้ยังไม่มีใครเชื่อ แต่หากยังไว้ชีวิตอีกฝ่าย พวกเขาก็จะไม่อาจวางใจได้เลย

“นายพูดเองนะ เมื่อถึงเวลา ก็อย่าลืมชะลอะ อาจารย์นี่คาดหวังว่าจะมีนักเรียนที่เชื่อฟังและช่วยเหลืองานอาจารย์ อย่างนาย ต่อไปนายก็จะถูกให้ความสำคัญมากขึ้น” ความเหน็บแนมฉายแวบออกมาจากแววตาของอาจารย์สวี

“แน่นอนครับ ผมเป็นนักเรียนดี และเดิมทีก็เป็นคนของคุณ ผมเชื่อฟังคุณแน่นอน” ชางฮุยตอบหน้าอกของตนพร้อมกับพูดรับประกัน

“ฉันเขียนหนังสือเป็น” ฉันลู่หัวเราะ

“เธอลงทะเลเบียนก่อนเถอะ” อาจารย์สวีชี้ไปยังแบบฟอร์มลงทะเลเบียน พลันส่งสายตาดูฉันลู่เป็นนัยว่าวางใจเถอะ “เธอมาเป็นนักเรียนของฉัน ต่อไปมีปัญหาอะไร อาจารย์ก็จะช่วยเธอทุกอย่าง”

“ขอบคุณอาจารย์” ฉินลู่รู้สึกรอบอุ้งขึ้นมาในใจ รวากับคนตรงหน้าเป็นญาติที่ใกล้ชิดของตนอย่างไรอย่างนั้น เขามองแบบฟอร์มลงทะเบียนนี้ ที่จริงก็ต้องเขียนแค่ข้อมูลทั่วไปเท่านั้น ฉินลู่เขียนชื่อเสร็จ ก็เขียนฐานะไปแบบมั่วๆ

“เธอชื่อลู่เหรอ เป็นชื่อที่ดี เธอเขียนพู่กันจีนได้งดงามทีเดียว ว่างแล้วไปที่บ้านฉันนะ เรามาฝึกเขียนด้วยกัน” อาจารย์สวีจึงใจพูดให้ซางฮุยฟัง

“อาจารย์สวี ยินดีด้วยนะ วันนี้ฉันไม่เห็นวีแววคนมาสมัครเลย นักเรียนได้เห็นเธอก็เลื่อมใสต่อเธอทันที มีนาละทุกคนถึงพูดว่าเธอดีมาก!” อาจารย์ผู้ชายที่อยู่ด้านข้างพูดขึ้น

“นายเล็กพูดเถอะ ใครไม่รู้บ้างว่าพวกนายทำภารกิจเสร็จสิ้นกันหมดแล้ว วันนี้ก็แค่มาที่นี่เพื่อให้ผู้อื่นดูเท่านั้น และฉันก็แค่รับลูกศิษย์มาคนหนึ่งเท่านั้นเอง” อาจารย์สวีพูดอย่างหัวเราะไม่ออกกรองให้ไม่ได้

“เน้นคุณภาพ ไม่เน้นปริมาณ” อาจารย์ผู้ชายคนนั้นหัวเราะ

“เธอมาที่นี่คนเดียวหรือ ถ้าไม่มีคนในครอบครัวติดตามมาด้วย งั้นก็ตามฉันไปแล้วกัน” อาจารย์สวีเหลือบมองแวบหนึ่ง แล้วพยักหน้าอย่างพึงพอใจ เห็นว่าเสื้อผ้าของฉินลุ่ยยังคงเปียกโชกอยู่บ้าง “ไปสถานที่หนึ่งกับฉันก่อนแล้วกัน”

“ได้” ฉินลุ่ยยืนด้านหลังของอาจารย์สวีอย่างเชื่อฟัง เขาคิดในใจ แบบนี้ไม่น่าหน้าว่าเป็นการหลอกใช้ อย่างมากในอนาคตค่อยช่วยสร้างเกียรติยศชื่อเสียงให้อาจารย์สวี ในฐานะที่เป็นนักเรียนของอาจารย์สวีก็แล้วกัน

ในเมื่อมีโอกาสเปลี่ยนแปลงเรื่องนี้แล้ว ฉินลุ่ยก็ไม่มีความจำเป็นที่ต้องสู้รบตากับซางฮุยอีก เห็นท่าทางสนใจของซางฮุยแล้ว ฉินลุ่ยก็จงใจแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ซางฮุย

ซางฮุยเขม่นตาใส่ฉินลุ่ย ทว่ามีอาจารย์สวีอยู่ด้วย เขาจึงไม่กล้าทำเรื่องนุ่มนุ่บาม ได้แต่ใช้สายตาดอกกับฉินลุ่ยว่า ‘ฉันไม่ปล่อยเธอไว้นะ’

บทที่ 1047 เป็นผู้ชายจริง ๆ

ฉินลุ่ยยังไม่เลิกแลบลิ้นปลิ้นตาใส่ซางฮุย ต่อให้ต้องตายจริง ๆ
ฉินลุ่ยก็อยากยั่วโมโหเขาให้ตายไปเลย วันนี้ได้เผชิญกับอันตราย
แล้ว ทว่าสุดท้ายก็กลับมาปลอดภัยได้อีกครั้ง เมื่อได้เห็นท่าทาง
กลัดกลุ้มใจของเจ้าหมอนี่ ความคับข้องใจทั้งหมดในวันนี้ของ
ฉินลุ่ยก็แทบมลายหายไปจนหมดสิ้นแล้ว

“ซางฮุย นายหมายความว่ายังไง นี่กำลังดูถูกฉันอยู่หรือ
เล่นละครเก่งจังเลยนะ รู้จักอดกลั้นแล้วมันสินะ นายนี่ก็จริงหรือ
ว่าฉันไม่กล้าจัดการนาย” ใครจะคาดคิดว่าหลังจากอาจารย์สวี
ได้เห็นท่าทีแปลกๆ ของซางฮุยแล้วเกิดอารมณ์เสียขึ้นมา

“อาจารย์ ใจเย็นๆ ก่อน เพื่อคนแบบนี้มันไม่คุ้มหรอก
อาจารย์ดูเขาสี ก็แค่...เฮ้อ...” ฉินลุ่ยมองซางฮุยด้วยสีหน้าเห็นอก-
เห็นใจ แต่ในใจกลับรู้สึกน่ารำคาญ ซางฮุยคนนี่เห็นได้ชัดว่ากำลัง
ฟุ้งเฟ้อมาที่ฉัน แต่อาจารย์สวีกลับเข้าใจผิดไป

“เกิดอะไรขึ้น” เสียงของผู้ชายคนหนึ่งดังมา

ฉันลู่เห็นชายชุดขาวเดินเข้ามาจากในที่ที่ไม่ไกลนัก

นี่ไม่ใช่คุณชายจางแล้วเป็นใคร

เมื่อได้เห็นคนผู้นี้ ฉันลู่ก็เริ่มไม่วางใจ คนผู้นี้กับซางฮุย
เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ระดับเดียวกัน เกรงว่าคงมีฐานะอยู่บ้าง

“ซางฮุย นี่นายหมายความว่ายังไง ฉันไม่ใช่ให้นายมาจับ
คนหรือกหรือ นั่นมันผู้หญิงส่าสอนเชียวนะ แค่นี้ผู้หญิงคนหนึ่ง
นายก็ยังจับไม่ได้อย่างนั้นหรือ” คุณชายจางเดินมายังด้านหลัง
ของซางฮุยแล้วตะออกไปหนึ่งที เขาไม่ได้มองอาจารย์สวี
แต่แบบนี้ก็นับเป็นการบอกเป็นนัยแล้ว

“คุณชาย มาแล้วหรือ คือว่า...ผมจับตัวเธอไม่สำเร็จ
แต่อาจารย์สวีได้ช่วยคุณจับไว้แล้ว พวกคุณเป็นครอบครัว
เดียวกัน แบบนี้ก็ดีเลยนะครับ!” ซางฮุยมองไปยังอาจารย์สวี

ฉันลู่อยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา นี่ชักจะบังเอิญเกินไปแล้ว
ครอบครัวเดียวกัน...เกรงว่าในสถานการณ์แบบนี้อาจารย์สวีคง
ไม่ช่วยคนแปลกหน้าแล้วแน่นอน

“สวีชีย่วน เธอก็คะยุ่งเรื่องของฉันด้วยเหรอ ผู้หญิงคนนี้นะฉันจะพาตัวไป” คุณชายจางพูดเสียงเย็น “เธออย่าลืมนะว่าเธอกับฉันมีความสัมพันธ์ยังไงต่อกัน”

“จางเย่าหยาง นายหมายความว่าไง ยากนักกว่าฉันจะได้รับนักเรียนคนนี้มา แต่นายก็มาทำเสียเรื่องซะแล้ว เรื่องก่อนหน้านั้น นายว่ามันเป็นเพราะนายใช่ไหม นายไม่อยากจะฉันรับนักเรียนใช่ไหม” สวีชีย่วนถือปากกาแล้วแกว่งไปมาตรงหน้าคุณชายจาง

จางเย่าหยางถอยหลังไปหลายก้าว ก่อนจะหัวเราะและพูด “สวีชีย่วน น่าสนใจ เธอยังคงเป็นเหมือนตอนเด็กที่ชอบवादหน้าฉันให้กลายเป็นหนูนั้นสินะ เธอคิดว่าด้วยพลังของฉันตอนนี้เธอยังสามารถทำแบบนั้นได้อีกเหรอ”

ฟังจากน้ำเสียง จางเย่าหยางกับสวีชีย่วนคงคุ้นเคยต่อกันมาก

และพวกอาจารย์คนอื่นๆ ที่อยู่โดยรอบกลับไม่มีใครช่วยสวีชีย่วนพูดเลย เกรงว่าบางคนในตระกูลของคุณชายจางคงเป็นผู้มีตำแหน่งสูงส่งในโรงเรียนแห่งนี้เป็นแน่

“จางเย่หยาง ฉันเป็นอาจารย์ของนาย นายช่วยเคารพฉันหน่อยได้ไหม” สวีชีย่วนกำหมัดแน่น “ในเมื่อเป็นแบบนี้เรื่องพวกนั้นยังไม่ต้องพูดถึงใหญ่เลย”

“สวีชีย่วน เธอไม่ต้องมายุ่งเรื่องของฉัน แล้วฉันก็จะไม่ยุ่งโมโหเธอ! มันไม่คุ้มค่าหรอกที่เราคนกันเองจะมาทะเลาะกันเพียงเพื่อคนนอกคนหนึ่ง” จางเย่หยางชี้ฉันลู่และพูด “ผู้หญิงคนนี้มีความสำคัญอย่างมาก ฉันจำเป็นต้องพาตัวไป เอาไว้ถ้าเธอยอม ฉันก็จะรับปากเรื่องอื่นกับเธอหนึ่งเรื่อง”

“อ้อๆๆ” สวีชีย่วนชี้จางเย่หยาง และพูดคำว่า “อ้อ” ออกมาสามครั้งติดต่อกัน

“เธอหมายความว่าไง สวีชีย่วน อย่ามาทำที่เป็นเล่นเกมไปคำกับฉันนะ ถ้าเธอคิดจะยุ่ง ฉันฉันก็จะลงมือเช่นกัน” จางเย่หยางเดินเข้าไปหาฉันลู่

“อย่าเพิ่งรีบร้อนสิ จางเย่หยาง นี่นายยังคงไม่รู้จักแยกแยะความหนักเบาเหมือนเดิมเลยนะ!” สวีชีย่วนยื่นมือมาขวางไว้ “จางเย่หยาง ฉันมีอะไรจะให้นายดู ถ้าได้ดูแล้วนายยังยืนยันคำเดิมอีก ฉันก็จะยอมรับในตัวนาย!”

“มีอะไรน่าดูกัน” แม้ว่าจางเย่หยางพูดมาเช่นนี้ แต่ยังคงมีท่าทีอดใจรอไม่ได้ จึงไม่ได้ลงมือในทันที!

“เอานี่ไป” สวีชีย่วนยื่นแบบฟอร์มลงทะเบียนให้จางเย่หยางดู “หากนายใช้กำลังและพาตัวเธอไป ไม่ใช่แค่จะล่วงเกินฉันเท่านั้น ข้ายังเป็นการดูถูกคนทั้งโรงเรียนนี้ด้วย”

“อาจารย์ ถ้าอาจารย์ช่วยฉันแล้ว อาจารย์จะเป็นอะไรไหม” ฉินลูเริ่มตั้งใจทำไม่ลง

เขากับอาจารย์สวีชีว่าเป็นญาติมิตรหรือสหายเก่า เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรกแท้ๆ จะให้อีกฝ่ายมาเสียสละมากมายขนาดนี้ได้อย่างไร และมีโอกาสเป็นไปได้สูงว่าเธออาจขวางทางคุณชายจางไม่ได้ เช่นนั้นแล้วยังจะฝืนไปเพื่ออะไรกัน ฉินลูไม่ใช่แค่ไม่ชอบหลอกใช้ผู้อื่น ยิ่งกว่านั้นเขาไม่ชอบการลากผู้อื่นมาลำบากไปด้วย!

“ฉันลงทะเบียนไว้นานแล้ว ซึ่งเป็นห้องเรียนของเธอด้วย เธอไม่จำเป็นต้องให้คนผู้นี้มาลงทะเบียนเพื่อให้ครบจำนวนหรือหน้า” จางเย่หยางเพียงแค่วัดสายตามองแวบเดียว ไม่ได้ตั้งใจดูแต่อย่างใด “ฉันไว้หน้าเธอมากพอแล้วนะ สวีชีย่วน

ตอนนี้เธอควรหนีไปได้แล้ว เรื่องของเธอ ฉันได้ช่วยจัดการให้หมดแล้ว เธอจะมาหงุดหงิดกับฉันเพียงเพราะคนนอกไปเพื่ออะไร”

“ใช่ อาจารย์สวี่ คุณกับคุณชายจางถือว่าเป็นคู่สวรรค์สรรค์สร้าง จะมาทะเลาะกันเพราะคนนอกไปไย” ชางฮุยเองก็พูดพร้อมทำที่เป็นขนพวยพ้ยัก

สีหน้าหมองคล้ำ แถมยังเป็นคู่รักกันเสียด้วย เต๋าว่าอาจารย์สวี่คงไม่ได้คิดช่วยนักเรียนเพราะมีน้ำใจ แต่คงอนาคูรักของตน ถึงได้เลือกทำเช่นนี้

“เพื่อเป็นการไว้หน้าฉัน เธอก็ไม่ควรมายุ่งเรื่องของฉัน” จางเย่าหยางมองสวี่ซีย่วนด้วยสีหน้าคล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่เชิง

“ฉันรับนักเรียนคนนี้ไว้แล้ว อาจารย์ทุกคนที่นี้ก็เห็นกันหมด” จู่ๆ สวี่ซีย่วนก็ตวาดลั่น “นายเลิกพูดได้แล้ว ฉันไม่ได้ยอมรับสักหน่อย ฉันจะบอกนายตามความจริง ฉันไม่ชอบนาย ฉันยอมไปชอบหมาตัวหนึ่ง ยังดีกว่าชอบนายเลย”

“เธอน่ะ อย่าพูดจาด้วยความโกรธแบบนี้เลย ฉันยอมปล่อยพวกเธอไปก็ได้” จางเย่าหยางไม่เคยเห็นสวีชีย่วนเป็นเช่นนี้มาก่อน จึงกััดฟันและยอมหลีกเลี่ยงให้

สวีชีย่วนลากฉันลู่เดินไปได้ไม่กี่ก้าว แล้วหันขวับกลับมาพูดว่า “ไช่ลิ เมื่อครู่ซางฮุยบอกว่าจะช่วยยกโต๊ะ อาจารย์ทุกท่านเรื่องนี้ฝากฝังให้เขาจัดการเถอะ”

“ได้เลย” เหล่าอาจารย์พากันยิ้มพร้อมพูด

เมื่อสวีชีย่วนกับฉันลู่เดินออกไปไกลแล้ว จู่ๆ จางเย่าหยางก็ตบหน้าซางฮุยหนึ่งที หากไม่ใช่เพราะคนผู้นี้ไปยั่วโมโหสวีชีย่วนเข้าละก็ สวีชีย่วนคงไม่โกรธเขาขนาดนี้! เขาไม่เคยคิดเลยด้วยว่าจะต้องมาทะเลาะกับสวีชีย่วนเพราะคนนอกอย่างนี้

แม้ภายนอกเขาอาจดูเป็นคนเจ้าสำราญ และหัวแวนเสน่ห์ไปทั่ว แต่คนที่ชอบจริงๆ กลับยังเป็นสวีชีย่วนที่เติบโตมาด้วยกันคนนี้เสมอ

ผ่านไปไม่นาน สวีชีชวนพาฉินลู๋มายังห้องห้องหนึ่ง!

ที่นี่มีกลิ่นหอมอย่างมาก

“คือว่า...ขอโทษทีนะ ฉันเองก็คิดไม่ถึง ว่าตอนนี้เขาจะกลายเป็นคนแบบนี้ไปแล้ว” สวีชีชวนเข้ามาเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ฉินลู๋อย่างไม่เคอะเขิน

ฉินลู๋บ่ายเบี่ยง “คือ...เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเธอ เว้นแต่ว่าเธอจะเป็นผู้หญิงของเขาจริงๆ ไม่งั้นก็ไม่จำเป็นต้องขอโทษฉันหรอก”

“ฉันไม่ใช่ผู้หญิงของเขา” สวีชีชวนส่ายหน้าไปมา “ตอนนี้แม้แต่คนแปลกหน้าก็ยังมีความคิดแบบนี้แล้วเหรอ!”

“คือว่า...ขอโทษนะ” หลังจากลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ฉินลู๋ตัดสินใจพูดความจริงออกไป

“เอ เธอยังไม่ได้ทำอะไรผิดต่อฉันเลยนะ นั่งลงเถอะ พี่สาวจะช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ เธอนะ ไม่ต้องเป็นกังวลแล้วต่อไปฉันจะดูแลเธอเป็นพิเศษ ไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายเธอได้แน่นอน หากเราตัวติดกันตลอด คาดว่าเขาก็คงสร้างความ

ลำบากใจให้เธอไม่ได้แล้วละ” สวีชีย่านขยับมือไม่มากดหัวไหล่ของฉินลู่ และตั้งท่าจะลงมือต่อ

“ฉินเป็นผู้ชาย ดูที่ลำคอของฉินก็น่าจะรู้แล้วว่ามันเป็นเรื่องจริง” ฉินลู่พูดเตือนสติ

“เธอเป็นผู้ชายยังนั่นเธอ” สวีชีย่านลองลูบดู ก็พบว่ามีลูกกระเดือกจริง จึงตะลึงงัน “นั่นทำไมพวกเขาถึงบอกว่านายเป็นผู้หญิงกันหมดเลยล่ะ และการแต่งตัวของนายนี่มันคืออะไร...”

ฉินลู่พ่นลมถอนใจ ก่อนจะเล่าว่าตนเข้ามาได้อย่างไร และหมดสติไปได้อย่างไร...

“แม้สิ่งที่นายพูดจะฟังดูแปลกประหลาดอย่างมาก แต่ว่าฉันเชื่อนาย” สวีชีย่านครุ่นคิด แล้วมองดวงตาของฉินลู่ เธอไม่รู้สึกราวมันเป็นเรื่องโกหก

บทที่ 1048 พนัน

ต่อมา สวีชีย่านหาชุดผู้ชายให้ฉินลูใส่ และตัวเธอก็
ออกไปรอด้านนอก

ฉินลูเปลี่ยนมาสวมชุดผู้ชาย และออกไปพร้อมกับสวีชี
ยวน

ไม่นาน จางเย่าหยางกับซางฮุยก็กระดุ้งตัวออกมา

“คนผู้นี้เป็นใคร” จางเย่าหยางรู้สึกว่ฉินลูตู่กันๆ

“คุณชาย ฉินลูไงครับ นี่กว่าแต่งตัวเป็นผู้ชายแล้ว เราจะ
จำไม่ได้หรือไง” ซางฮุยระเบิดหัวเราะและพูด

“คนผู้นี้มีความคิดชั่วร้าย เอาแต่เสแสร้งเป็นหนุ่มเป็นนี่
จะให้เขาเข้าเรียนที่นี่ไม่ได้” จางเย่าหยางมองสำรวจฉินลู
และนี่ก็อ้อนมาในทันที

“ถ้าพวกนายแพ ก็ไปช่วยชนโตะที่ห้องเก็บของซะ
และต่อไปห้ามมาหาเรื่องเขาอีก” สวีชีย่านฉายแววเจ้าเล่ห์
ผ่านทางสายตา!

“ได้” จางเย่หยางหัวเราะและพูด “นี่เธอเปลี่ยนผู้หญิง
ให้กลายเป็นผู้ชายได้ด้วยเหรอ”

จินลู่ซู่ลูกระเดือกของตนเอง

“เขาเป็นผู้ชายจริงด้วย!” ซางฮุยขยี้ดวงตา

“จางเย่หยาง นายเป็นคนที่พูดแล้ว...” สวีชีย่านทำท่า
จะพูดแต่ก็หยุด

“ไปก็ไปสิ” จางเย่หยางลากซางฮุยเดินไป

สักครู่หนึ่ง สวีชีย่านพาจินลู่มาที่อาคารเรียน เธอพาจินลู่
ไปห้องทำงานก่อน และยื่นหนังสือเล่มหนึ่งให้จินลู่

โลกของผู้ฝึกบำเพ็ญวิชายังมีวิชาวัฒนธรรมให้เรียน
มากมายขนาดนี้เชียว จินลู่อดไม่ได้ที่จะบ่นในใจ

มาถึงยังห้องเรียน!

“ถึงหลิงเออร์ มาที่นี่ เป็นนักเรียนใหม่ ลูกศิษย์คนสุดท้าย
ของอาจารย์ พาเขาไปนั่งข้างๆ เธอแล้วกัน” สวีชีย่วนพูดกับ
นักเรียนคนหนึ่งที่เข้ามา ทั้งห้องมีเพียงด้านข้างของถึงหลิงเออร์
เท่านั้นที่ยังว่างอยู่!

ฉันลู่เดินไป

เบื้องหน้าของเขาเป็นผู้หญิงที่สวยงามและผิวพรรณ
ขาวผ่องอย่างมาก

ก็ไม่ใช่เป็นเพราะอะไร ฉันลู่ถึงรู้สึกเหมือนเคยเห็นหญิงสาว
ผู้นี้จากที่ไหนมาก่อน แถมยังเหมือนว่าเป็นเมื่อไม่นานมานี้เอง
คงเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นานแน่นอน แต่หญิงสาวผู้นี้เพิ่งมา หรือว่า
เธอก็อยู่ในสถานการณ์ตอนที่มีการลงโทษด้วยวิธีจับใส่กรงหมู
ไปถ่วงน้ำ แต่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่เสียทีเดียว

“ไปกันเถอะ นักเรียนใหม่ นายนะ นาย...” ถึงหลิงเออร์
มองสำรวจฉันลู่ คล้ายว่าอยากมองฉันลู่จนทะลุปรุโปร่ง

“ก่อนหน้านี้เรารู้จักกันหรือ” ฉันลู่ถาม ถ้าไม่ถามเรื่องนี้
ให้ชัดเจน เขาก็มักรู้สึกว่ามันตึงๆ

“รู้จัก หรืออาจจะไม่รู้จักก็ได้” ถึงหลิงเอ๋อร์มองฉินลู่ ด้วยสีหน้าคล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่เชิง “ฉันแค่คิดไม่ถึงว่าลูกศิษย์คนสุดท้ายของอาจารย์สวีจะเป็นผู้ชาย”

“ที่แท้เป็นแบบนี้เอง” ฉินลู่พยักหน้า เดิมที่ยังคิดจะลองตรวจสอบพลังวิญญาณของหญิงสาวผู้นี้สักหน่อย แต่เมื่อนึกดูอีกที ตนเพิ่งเข้ามายังที่แห่งนี้ และไม่รู้จักมักคุ้นกับผู้หญิงคนนี้ ต่อให้เธอเห็นตนถูกจับใส่กรงหมูไปถ่วงน้ำจริง แต่ก็นับว่าเป็นแค่คนสัญจรผ่านมาจึงแะดูเรื่องสนุกเท่านั้น ตอนนี้อย่างไม่มี ความจำเป็นต้องดูพลังของคนประเภทนี้

อย่างไรเสียฉินลู่ก็ไม่คิดจะอยู่ที่นี้นานอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องสนใจคนที่นี้นัก อย่างไรก็ตามก็มีแค่สวีชีเยว่นที่ถือว่า ดีกับเขาใช้ได้ เขาจึงไม่ติดหากต้องผูกมิตรเพิ่มสักคน

“ฉันพานายไปเอง ต่อไปมีปัญหาอะไร ก็มาหาฉันได้เลย” ถึงหลิงเอ๋อร์พูดอย่างระมัดระวัง “ในห้องเรียนของพวกเรา นายต้องระวังคนผู้หนึ่งเป็นพิเศษ บวกกับที่นายเป็นลูกศิษย์คนสุดท้ายของอาจารย์สวีด้วยแล้ว ยิ่งต้อง...”

ถึงหลังเออร์มองฉินลู่ สายตาแบบนั้นราวกับพูดว่าทำไม
นายถึงได้ช่วยปานนี้ ที่ต้องมาเผชิญกับเรื่องแบบนี้

“ฉินลู่ เธอหมายถึงจางเย่าหยางสินะ” ฉินลู่พูดอย่าง
จนปัญญา ต่อให้ไม่มีอาจารย์สวี จางเย่าหยางคนนี้ยังคงคิดจะ
ลงมือกับเขาอยู่ดี

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ ตนแค่อยากเข้ามาตามหายา
สมุนไพรถ่านั้น ใครจะคาดคิดว่าจะมีเรื่องพิสดารมากมาย
เกิดขึ้นแบบนี้

หลังจากมาถึงห้องเรียน ฉินลู่นั่งลง ในมือมีเพียงหนังสือ
ที่สวีชียวนให้มา จึงพลิกเปิดอ่านผ่านๆ จึงรู้ว่านี่เป็นหนังสือ
ประวัติศาสตร์

ทว่าไม่เหมือนกับที่ถูกเขียนบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์
โลกธรรมดา

ในหนังสือเล่มนี้ส่วนมากเป็นบันทึกประวัติศาสตร์
เกี่ยวกับโลกของผู้ฝึกวิชาในสถานที่แห่งนี้ มีหลายจุดที่เขียนถึง
สงครามครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นในโลกของผู้ฝึกวิชาเมื่อหลายร้อยปี

ก่อนด้วย แม้รายละเอียดไม่เยอะ แต่ผู้ฝึกวิชาส่วนมากต่างก็ให้ความสนใจ

มีแค่ฉันลู่ที่ไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้เท่าไรนัก

ยิ่งผ่านเวลามาเนิ่นนานเพียงใด สิ่งที่จดบันทึกไว้ก็ยิ่งง่ายต่อการสูญเสียบทซึ่งเป็นความจริงไป โดยเฉพาะเรื่องการฝึกบำเพ็ญวิชาแบบนี้

“อันนี้ให้นาย นายเองก็ต้องจดสรุปบทเรียนด้วย” ถังหลังเออร์เปิดลิ้นชักแล้วหยิบกล่องปากกาออกมา ยื่นพู่กันจีนสีแดงส่งให้ฉันลู่ และวางสมุดเล่มหนึ่งไว้บนโต๊ะของฉันลู่

“ขอบคุณ” ฉันลู่หัวน้ไหลในใจ ในสถานที่แห่งนี้ นอกจากสวีชียวน ก็มีผู้หญิงคนอื่นอีกคนที่ติดกับเขาที่สุด

“ฉันลู่ เราต่างเป็นเพื่อนกัน จะเกรงใจไปทำไม อีกอย่าง นาย...” ถังหลังเออร์พูดจาติดขัด

“เธอต้องการจะพูดอะไร” จู่ๆ ฉันลู่ก็สัมผัสได้ถึงคามผิดปกติ “เธอรู้ได้ยังไงว่าฉันชื่อฉันลู่”

ชื่อของเขา จะว่าไปก็เพิ่งถูกเขียนเมื่อตอนลงทะเลเบียน
อย่างมากก็มีแค่สวีชียวน ซางฮุยกับจางเย่าหยางสามคนนี่
เท่านั้นที่รู้ ซึ่งก่อนหน้านี้เขาน่าจะ 모르จักกับผู้หญิงคนนี้
แล้วเธอรู้ได้อย่างไร

“นายคิดดูเอาเองเถอะ มีคนสองคนรู้จักนาย แล้วคนอื่น
จะไม่รู้นั้นหรอ” ถังหลิงเอ๋อร์มองไปยังโต๊ะที่อยู่ไม่ไกลนัก

“อ้อ จางเย่าหยางกับซางฮุยเป็นคนพูดสินะ” จินลู่
หัวเราะ นึกไม่ถึงว่าตนจะลืมเรื่องนี้ไป

“เป็นเพื่อนกัน ไม่เห็นต้องเกรงใจเลย อีกอย่าง จันกับ
อาจารย์สวีเราสนิทสนมกันมาก ในเมื่อเธอให้ความสำคัญ
ต่อนายขนาดนี้ จันนายก็เป็นเพื่อนฉันเหมือนกัน” เธอยังมีอะไร
จะพูดอีก แต่กลับมีคนขยับใกล้เข้ามาก่อน

“จริงสิ นายมาจากที่ไหนหรอ”

“นายกับอาจารย์สวีรู้จักกันได้ยังไง”

“กลายมาเป็นลูกศิษย์คนสุดท้ายของอาจารย์สวีได้ยังไง”
ทุกคนให้ความสนใจต่อนักเรียนใหม่อย่างฉินลู่คนนี้ยิ่งนัก
จึงพากันยิงคำถามใส่ฉินลู่รัวๆ

“พวกเธอถามมาแบบนี้ ฉันเองก็ไม่ว่าจะตอบยังไงเลย”
ฉินลู่ยิ้มกระอักกระอ่วน ผู้ฝึกวิชาที่นี้ช่างขี้ินทาเหลือเกิน
เกรงว่าคงไม่ได้ใส่ใจเขาจริงๆ แต่สงสัยเรื่องของเขากับ
ความสัมพันธ์ของจางเย่าหยางและสวีชียวนมากกว่า

คนพวกนั้นพากันยิงคำถาม ฉินลู่จึงได้แต่บอกไปว่า
ตนมาจากต่างถิ่น และเห็นว่ามี การลงทะเลเบียนพอดิ จึงสุมเลือก
มาหนึ่งอย่าง

ส่วนเรื่องที่เกี่ยวกับการโดนจับใส่กรงหมูไปถ่วงน้ำ
เขาไม่คิดจะพูดออกมาอยู่แล้ว คนพวกนั้นรู้สึกว่าเรื่องนี้
ดูธรรมดาเกินไป จึงคิดว่าไม่มีอะไรให้ถามอีกแล้ว

“เออละ นักเรียนทุกคน เริ่มบทเรียนกันเถอะ เนื้อหา
คร่าวก่อน ทุกคนยังจำได้ใช่ไหม อะแหม่ๆ ทุกคนได้ยินหรือเปล่า
เป็นเรื่องดีที่ทุกคนสนใจต่อเรื่องของนักเรียนใหม่
แต่เอาไว้ค่อยถามทีหลังเถอะ” เวลานี้ สวีชียวนเข้ามาแล้ว

เธอไม่คาดคิดว่าฉันลู่จะเข้ากับคนที่นี้ได้ไวแบบนี้ ยิ่งนึกอีกว่า
ฉันลู่มีเพื่อนเพิ่มตั้งมากมายในเวลาอันรวดเร็ว!

“ฮ่าๆ ไม่ถามแล้ว เว้นแต่ว่าอาจารย์จะยอมปริปากพูด
อะไรหน่อย!” ทุกคนหัวเราะพลางพูด!

คำพูดนี้ของสวีชียวน นับว่าได้ช่วยฉันลู่ไว้ เพราะทุกคน
ได้พากันแยกย้ายไปนั่งแล้ว

สวีชียวนสอนวิชาประวัติศาสตร์ ฉันลู่เข้าใจในทันที
คนเป็นอาจารย์มักต้องมีพลังที่แข็งแกร่งเป็นพิเศษ แต่สำหรับ
ครูสอนประวัติศาสตร์ กลับไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติข้อนี้

เขานึกสงสัยมาตั้งแต่ก่อนหน้าแล้ว ด้วยพลังของ
สวีชียวนไม่น่าเป็นอาจารย์ได้ แต่นี่เป็นการให้ความรู้เชิงทฤษฎี
ดังนั้นจึงแตกต่าง

สวีชียวนอาจดูเหมือนยังอายุน้อย แต่เมื่อเริ่มเข้าสู่
บทบาทอาจารย์ เธอก็ทำได้ดีทีเดียว แถมยังพูดติดตลกเป็นด้วย
ในขณะที่ทุกคนนั่งฟังเธอสอน ก็มักมีเสียงหัวเราะดังขึ้นเป็น
พักๆ

บทที่ 1049 เรื่องพิเศษ

ฉันทะเปลี่ยนใจเล็กน้อย อาจารย์ที่ตึขนาดนี้ ทำไม่ถึงไม่มีใครอยากมาเป็นศิษย์ของเธอ ไม่น่าเป็นเพราะคนพวกนั้นไม่สนใจในเรื่องประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์ของชาวผู้ฝึกวิชากับของคนธรรมดาคนนั้นแตกต่างกัน และอาจถึงขั้นมีประโยชน์ต่อการให้แรงบันดาลใจต่อการฝึกบำเพ็ญเพียรในกายภาคนั้นด้วย

สิ่งนี้ไม่เหมือนกับประวัติศาสตร์ของโลกธรรมดาคนส่วนมากเพียงแค่ว่ามันไม่ได้เกี่ยวข้องกับประการใดกับการใช้ชีวิตในปัจจุบันมากนักก็เท่านั้น

“อาจารย์ เรากลับมาแล้ว เราจัดการเรื่องที่คุณอาจารย์สั่งเรียบร้อยแล้ว” ในขณะที่การเรียนการสอนดำเนินมาได้ครึ่งทางแล้ว ผู้ชายสองคนปรากฏตัวที่หน้าประตู และพูดกับสวี่ชี่ยวน

สองคนนี้ก็คือจางเย่หยางกับซางฮุย ซางฮุยแวตาทปกติว่าจางเย่หยางกลับจต้องไปที่สวี่ชี่ยวนดาเซมิง

เรื่องนี้ไม่น่าแปลก จางเย่าหยางกับชาวฮุยต่างก็หายใจหนักด้วยความเหนื่อยหอบ เพราะเมื่อครูพาพวกเขาไปช่วยยกโต๊ะตามที่สวีชียวนบอก เดิมนี้ถือว่าเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย แต่ใครจะคาดคิดว่าต่อมา กลับได้พบกับคนที่กำลังย้ายอุปกรณ์สำหรับการฝึกบำเพ็ญวิชาอย่างศิลาวิญญานเข้า เขายกโต๊ะเสร็จก็อยากรีบแผ่นหิน แต่น่าเสียดายที่จางเย่าหยางมองเห็นบิดาของตนก่อน

บิดาของเขามีตำแหน่งสูงมากในโรงเรียนแห่งนี้ เมื่อเห็นลูกชายทำเรื่องเช่นนี้ ก็ไม่รู้สึกลูกชายหน้าสักนิต กลับรู้สึกว่าการที่ลูกชายโตขึ้นเยอะ รู้จักสนใจช่วยงานโรงเรียน โดยไม่ได้หวังเล่นอย่างเดี๋ยวก่อนต่อไป

จางเย่าหยางไหนเลยจะกล้าพูดความจริงออกไป เขาได้แต่กำหน้าช่วยขนของต่อ หลังจากนั้นก็รู้สึกเหนื่อยขึ้นมาบ้างแล้ว เดิมที่เขาอยากไปพักผ่อนที่ไคสั๊กแห่ง

ทว่าโรงเรียนมีกฎที่เข้มงวด เพียงแค่โดยปกติทุกคนเห็นแก่หน้าบิดาของเขา จึงไม่ค่อยมีผู้ใดเข้มงวดกับเขามากเป็นพิเศษ

แต่บิดาของเขาก็เดินมายังอาคารเรียนแล้วเช่นกัน
จางเย่าหยางจึงทำได้เพียงกลับไปห้องเรียน

“มา นักเรียนทั้งสอง ก่อนหน้านี้ได้ไปช่วยพวกอาจารย์
ยกโต๊ะ ทุกคนให้กำลังใจพวกเขาหน่อย ฉันรู้สึกว่เมื่อก่อนคงมี
คนจงใจเผยแพร่ความเท็จ พวกเขาไม่ใช่คนแบบนั้น โดยเฉพาะ
คุณชายจาง เป็นถึงคุณชายคนหนึ่ง ก็ยังยินดีทำเรื่องแบบนี้เลย
ถือว่าหาได้ยากยิ่ง ดูท่าคงเหนื่อยแล้วจริง ๆ ไม่เลวเลยนะ
ทุกคนปรบมือหน่อยเร็ว” สวีชีเยว่นเริ่มปรบมือเป็นคนแรก

“เก่งมาก คุณชายจาง”

“คุณชายจาง นายเป็นตัวอย่างที่ดีของพวกเราทุกคน”
ไม่นาน ภายในห้องเรียนเกิดเป็นเสียงปรบมือดังสนั่น

พวกที่ปรบมืออยู่นั้น มีจำนวนไม่น้อยเป็นลูกน้องของ
จางเย่าหยาง

ความจริงทุกคนประหลาดใจเล็กน้อย กะอีแค่ยกโต๊ะ
เท่านั้น ด้วยพลังของสองคนนี้ ไม่น่าเป็ลื่องแรงขนาดนั้น

แต่ทว่าพวกเขายังคงนับถือจางเย่าหยางอยู่บ้าง

หน้าตาจางเย่าหยางดูแย่มาก เขานึกว่าทุกคนกำลังดูถูกเขาอยู่ แต่ก็ไม่ได้อาละวาดใส่สวีชีย่วนในตอนนี้

หลังจากสองคนนี้เข้ามาในห้อง สวีชีย่วนก็เริ่มสอนต่อ

“ฉินลู่ นายมากับฉัน” หลังเลิกเรียน สวีชีย่วนโบกมือเรียกฉินลู่!

ฉินลู่เหลือบมองจางเย่าหยางแวบหนึ่ง พบว่าเขากำลังจ้องฉินลู่ตาเขม็ง

ฉินลู่คาดเดาความคิดของจางเย่าหยางออก ตอนแรกเจ้าหมอนี่มองเขาเป็นผู้หญิง พอมาตอนนี้ หลังจากได้รู้ตัวตนของเขา ก็มองเขาเป็นศัตรูหัวใจไปเสียแล้ว

ทั้งสองสถานะนี้ ความจริงฉินลู่ล้นรู้สึกว่าช่างไม่ยุติธรรมเลย!

ในตอนที่ฉินลู่ออกไป เขาต้องเดินผ่านจางเย่าหยาง แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“อาจารย์ ต้องขอบคุณเธอจริงๆ ไม่งั้นฉันก็ไม่ได้รู้เลยว่าควรทำเช่นไร” ฉินลู่กับสวีชีย่วนออกจากห้องเรียนไปพร้อมกัน

ถ้าไม่ใช่เพราะสวีชียวนเรียกเขาให้ออกมาพร้อมกัน
จางเย่าหยางคนนั้นเป็นไปได้สูงว่าจะลงมือต่อเขาอีกแน่!
ความประทับใจตอนที่เขามีต่อจางเย่าหยางสามารถแทน
ด้วยคำสื่คำ ‘วิญญูณร้ายยังไม่ไปไหน’

สวีชียวนถามฉินลู่อย่างจริงจัง “เป็นยังไงบ้าง นายเฟิ่ง
เข้ามา คงยังปรับตัวไม่ได้ใช่ไหม นักเรียนพวกนั้นได้ช่วยเหลือ
นายหรือเปล่า”

“ก็พอปรับตัวได้แล้วนะ ไม่มีปัญหาอะไรเลย โดยเฉพาะ
เพื่อนที่ดีของอาจารย์ ถังหลิงเออร์ เธอดูแลฉันดีมาก” ฉินลู่
พยักหน้าและพูด

“เพื่อนที่ดีของฉันเหรอ เธอพูดแบบนั้นเหรอ” หน้าตา
สวีชียวนดูผิดปกติ

“ไม่ใช่หรอกเหรอ” ฉินลู่เอ่ยถาม สองคนนี้จะเพื่อน
ที่ดีต่อกันหรือไม่ มันก็ไม่เกี่ยวกับเขาอยู่ดี!

“อาจารย์สวี ในที่สุดก็หาตัวเจอเสียที ประเดี๋ยวเธอคง
ไม่มีสอนแล้วใช่ไหม ผู้อาวุโสหุ่อยากพบเธอนะ เขารออยู่ในห้องนั้น
ที่ตึกสอง” อาจารย์ผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามา พูดกับสวีชียวน

“อยากพบฉันเวลานี้ หรือจะมีเรื่องสำคัญบางอย่าง
เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในโรงเรียนแห่งนี้นั้นหรือ
ตอนแรกบอกว่าถ้าฉันได้รับลูกศิษย์แล้ว ก็จะสามารถ...”
สวีชีย่วนพูดกับอาจารย์ผู้ชายคนนั้น

“น่าจะไม่ใช่เรื่องที่เธอคิดนะ ไม่ต้องกังวลหรอกน่า”
อาจารย์ผู้ชายเริ่มลนลาน!

สวีชีย่วนชี้ฉิ่งและพูด “ถ้าไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไร ฉัน
ยังไม่ไปดีกว่า นี่คือนักเรียนที่มาใหม่ ฉันยังต้องพาเขาไปรับ
หนังสือ ฉันเป็นอาจารย์ จำเป็นต้องจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย”

“ไม่ต้องหรอก เรื่องเล็กน้อยแบบนี้ ใครทำก็เหมือนกัน”
อาจารย์ผู้ชายตบอกพลาตูปรับประกัน “ดูเธอสิ ทำไม่ถึงได้
ใส่ใจเรื่องนี้ขนาดนั้น คงไม่ได้ไม่เชื่อใจฉันหรอกใช่ไหม
เธอวางใจเถอะ ฉันไม่ใช่พวกหน้าไหว้หลังหลอกสักหน่อย”

อาจารย์ผู้ชายคล้ายว่ากำลังพูดบางอย่างกับสวีชีย่วน
เป็นนัยๆ!

“อ้อ งั้นฉันไปละนะ ให้นายจัดการ ฉันก็อุ่นใจ!” สวีชียวนเดินไปที่บันได แล้วพลันหันขวับกลับมา “ฝากนายช่วยดูทีนะ โดยเฉพาะจางเย่าหยาง”

อาจารย์ผู้ชายตบหน้าอกรับประกัน

ต่อมา อาจารย์คนนี้พาฉันลู่ไปรับหนังสือ

หลังจากรับหนังสือเสร็จ อาจารย์ผู้ชายก็ให้ฉันลู่กลับไปเองคนเดียว แถมสายตาก็ดูพิลึกชอบกล

“ช่างเป็นวิญญูณร้ายที่ไม่หายไปไหนจริงๆ” ฉันลู่กลับเข้ามาในห้องเรียน ฉันลู่เงยหน้าขึ้นมาก็เห็นจางเย่าหยางทันที ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็ตั้งใจจะวิ่งกลับไปหาอาจารย์ผู้ชายคนนั้น

“ซางฮุย ช่วยเขานำหนังสือพวกนี้เข้าไป ตอนนี้เราสองคนต่างก็ชอบทำความดี ฉันยังมีธุระกับเด็กใหม่ ฉันนะ จะช่วยเขาปรับตัวให้เข้ากับที่นี่เอง” จางเย่าหยางตั้งท่าจะโอบไหล่ของฉันลู่

“จางเย่าหยาง นายจะทำอะไร ลืมที่อาจารย์พูดไว้แล้วหรือ” ไม่คาดคิดว่าในเวลานี้ ถึงหลังเออร์ได้เดินเข้ามาแล้ว เธอมายืนข้างกายฉันลู่ทันที

เห็นได้ชัดมากกว่าเธอกำลังช่วยฉันลู่อยู่

แม้แต่ตัวฉันเองยังรู้สึกประหลาดใจ ผู้หญิงคนนี้ไม่นับว่าเป็นเพื่อนกับตนด้วยซ้ำ เหตุใดจึงมีน้ำใจปานนี้ หรือว่าเรื่องนี้ยังมีบางอย่างอยู่เบื้องลึกเบื้องหลัง

จางเย่าหยางขมวดคิ้ว “ถึงหลิงเออร์ เธอนี่จริงๆ เลยเชียว เธออดกลั้นมาตั้งนาน เวลาแบบนี้กลับทำเพื่อเด็กใหม่คนหนึ่งเนี่ยนะ คิดว่าฉันจะกลัวเธอหรือไง เขาไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเธอสักหน่อย ฉันขอเตือนเลยนะ ถ้าจะให้ดีก็อย่าหาหาใส่หัว”

“ก่อนหน้านี้ อาจารย์สวีให้ฉันพาเขามา ฉันมีหน้าที่ตรงนี้ ถ้านายคิดจะทำอะไรจริงๆ ต่อให้ฉันสู้นายไม่ได้ ฉันก็จะร้องตะโกนเสียงดัง ฉันเชื่อว่าคำพูดของฉันน่าจะพอมีประโยชน์อยู่บ้าง” ถึงหลิงเออร์ผลักจางเย่าหยางออก และพูดว่า ‘หลีกทางไปหน่อย’ เห็นจางเย่าหยางที่ยังคงแน่นิ่ง เธอจึงผลักจางเย่าหยางให้พ้นทางทันที!

“ถึงหลิงเออร์ นี่เธอไม่รู้ฐานะของคุณชายจางเหรอ เธอเป็นแค่นักเรียนธรรมดาคนหนึ่ง แม้แต่ฉันยังเทียบไม่ได้ แต่เธอกลับเหิมเกริมขนาดนี้” ชางฮูยี่นมือมา

“จางเย่หยาง นี่คือความต้องการของนายเหรอ นายก็
รู้สึกว่คำพูดของเขาไม่มีปัญหาสักนิดเลยงั้นเหรอ คำพูดเมื่อครู่นี้
แทนความคิดของคนที่บ้านนายด้วยงั้นสิ” ถังหลิงเอ๋อร์หันหน้า
มามองจางเย่หยางแวบหนึ่ง

จางเย่หยางนิ่งเงียบไม่พูดจา สีหน้าท่าทางดูแปลก-
ประหลาด

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 18

天才校医

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《天才校医》 Vol.18

Author: 召北 Zhao Bei

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

召北 Zhao Bei

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 18 / 召北 Zhao Bei : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 天才校医.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 549 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7898-6